

ОСИП НАЗРУК

ІВАН ДАНИЛЬЧУК

Найбільший український гуморист у Канаді.

ШІКАГО (ІЛІНОЙС), 1924.

Всі права застережені.

Печатано 1.000 примірників у Січовій Друкарні.

**Навпадом Січової Організації Українців у Злучених Державах
Америци.**

Іван Данильчук — се постать, яка виросла на дуже болючім місци українського народу в Новім Світі: на ґрунті церковно-сектярської боротьби, яку у Старім Краю трудно зрозуміти. Він перейшов ту боротьбу як учасник і покинув її. Тай тому належить тепер до історії нашого племені за морем. Тим цікавіший він як гуморист.

Іван Данильчук уродився 1. X. 1877 в Золотім Вільчу в Галичині. Там скінчив народну школу і 4 роки ходив до "панської" гімназії Франца Йосифа у Львові. До Канади виїхав коло 20 року свого життя, в рік по родичах, котрі купили там уже землю, 15 миль на північ від Вінніпеґу, але жили ще у місті. 1½ року жив Данильчук у Гонорі і в тім часі вчився трохи по англійськи, "примітивно підхапуючи слова з газет і від людей". Українських підручників ще тоді не було і він послугувався англійсько-німецьким. Притім зачав ходити на роботу при залізниці й фосах, якими відводнювано землю.

Але до тижня дістав такі мозолі, що мусів перервати працю і пішов до дому.

У Вінніпегу зустрівся з Геником, головним організатором українського поселенства в Канаді. Той сказав йому, що англійські пресвітеріяне отвирають школу для наших людей і "треба підхопити трохи англ. мови і звичаїв". Бодруг, що був уже на кошт пресвітеріян у Манитоба Каледж, також радив йому вступити. Данильчук вагався, вкінці пішов. Др. теології Робертсон, суперінтендент, старенький чоловік говорив з ним вперше про будучність у сім краю. "Ви — казав — чоловік молодий. Якби пішли до школи і скінчили англійські курси, могли б у будучности придатися свіжому населенню в сім краю". Данильчукови видалося підозрілим те, що чужинець говорив про потребу помочі Українцям, а не про свої цілі — і він не послухав, хоч старий Робертсон особисто сподобався йому. За те скористав з другого його пропозиція: стати народним учителем і вніс подання на руки англ. Дра Ріда у Сифтоні. Перше місце одержав у Рідінг Мавтейн, у Манитобі, де й оженився з п. Марією Костинюківною в 1901 р.

В тім часі Юрій Сиротюк, що був кольпортером біблії у пресвітеріян і їздив з нею по наших кольоніях, загостив з Етелберту, де жив, і до Данильчука. Перебув довгий час і разом урадили: забратися до теплішого краю. Геник радив у Каліфорнії заложити "овочеву кольонію" й доходи з неї давати на українську просвіту та казав, що й сам з родиною поїде туди. Сиротюк і Бодруг говорили Данильчукови,

що Геникови залежало на тім, аби з Канади позбутися української інтелігенції, але Данильчук не вірив у те. Таж у грудні 1902 р. виїхав з жінкою до Каліфорнії до місцевости Гейвардс з 300 долярами. Там замешкав у Гончаренка з Великої України, котрий як молодий священик мав зносини з революціонером Герценом і через Атени та Лондон утік до Америки. "Тут був першим незалежним православним священиком, опісля в Сан Франціско видавав (неправильно) українську часопис: "Свободу": сам її писав, редагував, складав і за свої гроші розсилав Українцям на Сибірі та в Алясці, щоб розбудити в них вороже відношення до Росії. Влекшувало йому сю роботу те, що сам став американським урядовцем для догляду за перевозом нелегальних річей і мав багато знакомств між капітанами кораблів і т. п., які везли йому ту літературу пачками на Сибір. Не маючи ні звідки помочі, по якимсь часі покинув ту роботу й пішов у гори Каліфорнії та 5 миль від Гейвардсу купив собі сад і поле, яке сам обробляв. Мав уже тоді коло 70 літ, а його жінка Італійка також була старенька. Мали одну дитину, але померла. 30 літ жили вони там". І до них заїхав Данильчук. "Гончаренко дуже любив Україну: на фіртці до його фарми і над фронтowymi дверми його дому виділа таблиця з надписом: Україна". Старець говорив часто до Данильчука: "Братіку Іване! Як умру, а ви ще тут будете, то поставте мене в могилі так, щоб я

був обличчям обернений до України“. У своїй часописі Гончаренко дуже гостро виступав проти російського царату, а російський уряд аж у Каліфорнійські гори вислав шпівнів, які нападали на старого революціонера: двічі його там поранили вислані за ним царські агенти, труїли йому худобу і всякими способами старалися знищити його. Гончаренко й на фармі дальше завзято воював проти російського царату: збирав фотографії революціонерів (мав величезний альбом їх з жителісями) і містив їх подоби в американській пресі з відповідними поясненнями, писав статті, переписувався з визначнішими Американцями, словом — робив, що міг. На фармі написав він і видав по англійськи більшу книжку про первісних мешканців Аляски. В ній доказував, що се Українці, які давно через Сибір замандрували в Аляску і домагався признання їм як білим прав громадянства. Бібліотеку мав велику (Всі ті дані подаю на підставі оповідання п. Данильчука, які я при нім у його домі в Едмонтоні списав і відчитав йому. Одну англійську книжку з бібліотеки Гончаренка з його власноручним підписом поанглійськи, яку він дарував п. Д—и, бачив я сам: була се „Свобідна Росія“, ст. 359, 8-о, видана з Нью Йорку в р. 1870. Автор: В. Г. Діксон. — О. Н.)

В англійських журналах можна знайти багато статей Гончаренка про Україну й Росію.

У нього жив Данильчук ½ року, „Гончаренко

дуже не любив общини і підкопав також у мені довіре до подібних спілок“, оповідав п. Данильчук. Тому як також з тої причини, що кругом були самі чужі люде — вернув Д. до Канади, ”бо легше зі своїми терпіти в зимнім краю, ніж з чужими веселитися в теплім“.

Вернувши в Канаду, застав Д. у повнім розгарі релігійну боротьбу між англійськими пресвітеріянами й французькими католиками. Вона була дуже завзята й відбувалася на економічнім підложу. Бо Французи хотіли і в західній Канаді завести свій земельний систем, т. зв. ”сіньйорія теньюр“, який мали в Східній Канаді. Англійці старалися перетягнути на свій бік українських кольтоністів, бо боялися, що ті як гр. католики стануть по стороні Французів. На тлі тої боротьби повстала в р. 1903 т. зв. ”Руска Самостійна Церква в Канаді“, звана Серафимською. Перший Синод її відбувся 26. XII. 1908 у Вінніпегу. Провадив на нім Юліян Ситник, секретарювали Крет і Бачинський (Гл. ”Ранок“ з 1. I. 1909). Англійські пресвітеріяне давали субвенції: по 40 дол. місячно на священика. А тоді були ще дешеві часи: найлучші черевики коштували 1 дол. 25 ц.

В липні 1903 Серафим рукоположив і Данильчука у приватнім домі у Вінніпегу, бо церкви ще не мав.

Серафим був російський духовник, чоловік спосібний але сильно пив. Він тягнув усіх ”викропце-

них“ ним священників під владу цареславія. Але вони не хотіли. Дійшло до непорозумінь і на збірній фотографії висвящені Серафимом Українці зафіксували обличчя його й на тім місці написали ”З нами Бог“. Се так озлобило Серафима, що він викляв їх і оповістив се в англійських часописах. Висвятив він кількадесять Українців, між ними й цілком темних людей, що ледви букви знали. Се робив він нарочно, щоб ними легше трафити до цілком темної маси.

Першу парохію мав Данильчук у Росборні. Пресвитеріяне постійно давали субвенції — пізніше й понад 100 дол. місячно, а в містах і по 150. В Росборні побирав Данилюк 40 дол. місячно. Жити з родивою міг і люде також помагали.

Бодруг їздив до Нью Йорку, закликаний туди протестанською організацією для організування українських протестантів в Америці. Він хотів взяти з собою й Данильчука. Д. уже попрацював з людьми в своїй парохії, але нагло померла жінчина мати й він не міг поїхати. Потому поїхав на парохію в Портленді Прейрі, де вибув 2 роки й відновив церков. Потому був у Бонмадоні, Саск. і знов 2 роки у Росборні. Перенесений до Вінніпегу, не міг там вижити ізза дорезничі і пішов до Стюарт-бурну в Ман., відтам до Саверку, Ман., відтам до Інессфі в Алберті, де вибув 7 літ. Ніде й ніколи не мав почуття, що тут єтале місце. І так привик до тої думки, що ”тепер

мені перенестися як батогом свиснути“. — ”Я му- сівби роззутися, щоби сказати на кілька місцях був“.

Покинувши працю у пресвітеріян (Серафим- ська церков уже давно пропала так, що і сліду по ній не остало), занявся Данильчук прохисом в Едмон- тоні: на сілку з двома другими б. пресвітерськими проповідниками зложив малу фабрику м'їл. Та незабаром і її покинув і тепер працює приватно.

Писати печав в р. 1914 у Віллінгеу під впли- вом Глори б. редактора органу пресвітеріян ”Ра- нок“ (дрібниці писав ще від 1908 р.). Писав пере- важно анонімно або під псевдонімами Іванчук, Іва- нович, С. І. Д. і и. Писав оповідання й полемічес- релігійні статті, нпр. ”Святий Апостол Петро в рим- ській церкві“, Слава Ісусу Христу“, ”Стріча на мості“, ”Православє а незалежна церков“, ”Знан- ня“, ”Сон“, і п. Все те печатанє переважно в ”Ран- ку“ Раз написав щось до ”Свободи“ про науку наро- да (як іще не було в Канаді укр. преси).

Всі релігійно-полемічні писання Данильчука очевидно загирені. Може колись наткнеться на них хіба який спеціаліст, що студіюватимє історію сек- тярського розбивання українського племені в Новім Світі. Але оден твір Данильчука остане в зібранім колись письменстві Українців у Новім Світі. Се — його ”Гриньо Кручений“, над котрим Данильчук пра- цює вже цілі літа. Се гумористичний тип неграмотно- го селянина, який з забитого галицького села попав

у Новий Світ — тип, який свідчить про надзвичайну здібність його творця до гумористичних помічень. Про те як повстав і розвивався в голові Данильчука сей тип, оповідав мені творець його так:

Помисл до Гриня Крученого прийшов мені в році 1914. Я бачив, як у нашім народі багато людей не має ніякої провідної думки в життю: крутяться на всі боки і крутить ними, хто куди поверне. Впливати на таких людей поважним писаннем неможливо, бо вони нічого не читають з тої причини, що не вміють читати. І навіть не слухають, як хтось їм читає. Але смішної річи послухають. І я постановив писати сатирично, насмішливо. Зразу писав я біжучі теми, без висшої ціли, хіба тої, що хотів взагалі зацікавити таких людей. Я і приватно любив писати гумористичні листи. Знакомі стали просити: "Пиши так до друку!" І я писав. А з того помалу вийшло те, що бачите".

В Гриню Крученим, якого сотворив Данильчук, бачимо тип, який ще не скінчений. Він намалював тільки зариси того типу. І тепер думає над тим, як його викінчити, як перевести Гриня Крученого в його розвитку від темної, неграмотної людини до свідомого громадянина серед нових обставин. Якби йому вдалося, як слід скінчити сю працю, то Гриню Кручений мавби для нас таку вартість, як мав для Еспанців тип Дон Кіхот, для Французів Тартарен. Але вже в сотворенню сего типа є великий гумор — такий великий, що на тім тлі за дозволом автора по-

чали інші творити свої уривки, немов окремі цеголки до тої будови.

Для пізнання сили гумору, який викресав у іншого письменника сотворений Данильчуком тип Гриня Крученого, подаємо оден приклад агітаційно-політичної гумористики, виданий безіменно:

ЯК Я ВОЮВАВ З БУШІВНЕВ НА ФАРМАХ.

Гей, панови газди, ек тот кае, канадійські фармарі! Ци і у вас така нендза ци то тільки у нас коло Гольштону? Бо дайми на то, жи ек ми поприїздили на сесю прерву, так ту ніц не було. І я і мій старший парубчик, Семко мусіли пішки йти дваїцетъ миль до Гольштону та цілий наш пожиток на плечіх носити бо ни було чим фіри заплатити. А типер маємо колеї з кутрого боку сьї ни воберниш. Маршини віфівкують, а на куманій секції, тобто, моєї куми Єснопетихи і стешіне є зара таки попри того Буковина, Сандика, жи пів фарми під московський монастир відписав. Інц ек кутрий з вас будити до мени їхати, так впрост зі стешіне беріть на всхід тай поверніть вісьта там, де я піршої зими "муса" застрілів. Ото було меса аж до великого посту! Али дайминато я ни про муса хотів росповісти, а за тоту біду жи сьї заснувала на наших фармах, бо ж ви знаєте жи що зими самовольці з міста по фармах сьї волочут, та я кау мої Палагні, най ек Бог приказав голодного накормити. Бульби є досить тай хліб ни купований а веприка

забе христенин, от має і для себе і г'ля подорожного. Правда жи були й такі жи, ек прийди до тебе тай сидит і сидит, пе, їст твій гомштад, курит бандиги гне, годі з хати відправити, хіба прийду тай кау: Штіфе, а то тот самовольник кае, га? А я кау пириказував Щипан, жиби до него ще прийшов. То так було тоту біду віпроважу з хати. Али, ек на нашу кольонію сьї завадив варганізаторь з Маніпегу, то від тогі цала та пендза сьї почела, а ше чириз тоті народні дома, жи наші челядь собі вігадала будувати; ци ни могли данці у котрогось газди в хакі вігонкувати? А то ні, каут жи тра так ек по всіх кольоніях наші люди мают. Інц віпросили в мени, жиби відписав їм чв'рть акра під тот народний гім тай побудували тоту біду на мою голову. Бо екраз в Расії усьо жиди заберут ек то в Гавстрії було, бо їх ще цар тримав та ни давав гришних людей вобіжети; а я казав на восіннього Миколая, а так на Катприни приходит тот самоволець товариш Бил з Маніпегу тай до мени вже нич ни геворит а до моїх парібків, жи він приїхав у нас на фармах комунію робити. А я вам кау, жи у него тоте варджило ек то ті гливи жи у нас в старім краю на буках ростут а ек пічне вогорити на мігінгу так аж бритко на тоті варгі сьї дивити, тьфу! І скажіть мені, як моя Паланга злакомласі на його цуловане? Інц почели сі варганізувати і товариш Бил кае, жи типер в Росії гроші зкасовано. отуж їх і тут в Канаді ни тра, а треба ли-

ше гроші давати на робітничий гім у Маніпеґу, бо ек московські бушівники прїдут до Канади, а ек хто з робітників ци фармарів ни буди у тогім домі записаний, так му зара буди фертик, під стенку. Інц товариш Бил знов казав нашим хлопцем і дівчетам, жиби дарматичне товариство си зварґанізували жиби приставліне відгравати і жиби волна любва була, бо то встид і ганьба гле свідомого робітника та фармаре а жиби шлюб брав від буржуазного попа. Інц ек зварґанізували дарматичне товариство то так ек ніби цалу кольонію скажений пес перебіг: Та коби лише молодші, а й старі бабиска і того за волнов любовов аж гини, аж ірже, ек ті шкапи. Али я на товариша Била сьи ни спускаю а тисну мошонку коло вочкура. Так та ничиста сила до мое Палагни; я раз до хати а він їй помагає у пец хліб садити таї промовляє до неї, а я чую: "Ганьба і встид вам, жи ви, товаришко, шлюб у буржуазних попів брали, а у нас у Маніпеґу того нима, там виведут товаришку на галю і каут, жи тот товариш на ню лайситц вібрав, а усі товариші ек ни злопочут браво!" А я му на того кау, жи я чув, жи у місті лиш на пси лайсинци вібирают, а шо сьи тичит шлюбного вобредку, то ршнені люди попови на заповіді дают, а тот з лайсенцом ше до попа іде шлюб брати. А бупівницький комісар ек сьи ни заригочит. А моя Палагна в плач, та ек ни пічне заводити та вигівати: встид ми кає і ганьба, жи так си втопила, жи до буржуазного попа до сљубу з отим йолупкова-

тим дурнем, тобто зі мною, ходила! А я ї каю, жінко, що ти вогориш, пропало! ми уже свій вік у шлюбі пережили та у тебе вже доньки на відданю, ни роби публіки ні з себе ні з мени; а той звідник почев її облесно заходити, тай кае: А я думав жи ваші гівки то від товариша Гриня піршої жінки, а по вас, товаришко, цалком ни видно, жиби ви більши ек двацять і штири рока мали. А моя Палагна тото чуе, та ек та корова, ек її поцід карчело чихати. "Та шо ви товаришу вогорити, вже ми трийцять й петь буди". А я ї на тото: ни бриши, дурна бабо. бо тобі уже петьдисеть та ше й з гаком а вона до мени: А нашому Сомкови шестий рік був, а знов тої, ек у нас кониці на прерві погоріли, Маланка сї вродила, а вітак Джов, а по Джову Гарий, а за Гарим ти мала близнета, жи повмирала, а потім ти мала Ені, а відтак Сандик сьн вродив а відтак тої гострої зими наша шкапа мала лоше з білов латков коло лівого копита, а ти мала Зоську, а вітак я купив кумпанійну а у новій хаті сьн вродила Мера, Піт, Бил. Юзька і вже тобі й решта, а ек тото до купи поскладати жиби на роки перевести? А тот комісар узев Палагну за плечі тай кае: от ни слухайти, товаришко, видити, жи він з вас публіку хочи передо мнов зробити. я вам більши віру даю, ек йомуб а я до него: Ня руш мої кубіти; а тот самоволиц ек ни заїди ми позауш, шо ми в голові свічки сьн засвітили а він ше й кае: Типер волна любва, товаришка Палагна самі знають, кого вони

хочуті!“ А я на вобісте та ек ни скричу на челедь та й повів їх до хати таї кау: дивіт гіти вам тот саво-волиц маму відбйрає, а мої парібки та гівки на того лише сьї сміют, а Бил кає, жи вже тра вичерети та до дарматичного товариства сьї забирати на забаву, бо ше приїхало петь товаришів з Маніпегу; Інц бадень ба-два, а я видю жи вже в мени нима ані жінки ані гітий а Бил мнов поштуркує, Палагна з очий жинє, а ек я ї у стодолі узєв трохи за коси вобріхтувати, то вона ек наробила вереску, то мій Семко збив не на квасне ебко. А там і Джов з Гарим ми в голову стали зазирати, то я вже ніц ни кау, а лиш сьї молю, а Бил і з того сміхи робит та навчєє мою челедь, жи света віра то всьо попи вігадали; Інц пішла тота зараза з волнов любовов по цалім біцирку: Бабиска самогон робле, бушівню частуют, до дарматичного товариства ек підут з вечора, то аж у ранці повертают, а гзди цалком ”прайсу“ ни мают у жінок ек тот овес уродзайного року; Інц стала ми жура коло серце ек та гадина сьї обвинвати а ек одного вечера моя Палагна сьї повіяла з Биломта старшими гітми до дарматичного товариства, а менші полегали спати, а мні такий жель узєв, жи я аж гупі на голові у водвірок си натовк ек кулаки, а вітак узєв ліхтар та відчипив від хомута ліци і пішов до стайні сьї стратити. А приходжу до стайні і ни рншу сьї ами присвічую жиби до бантини ліци присилити: я дивю а на вишках кум Єснопетий сидє так ек тот нес — воловод

на шиї а другий кінець до бантини присилений а я присвічую тай кау: "Куми!" А кум мовче, а я кау: "Куми, ци у вас власної бантини забракло, жи ви прийшли до мени сі вішати та публіку робити з мої стайні?" А кум Єснопетий, на того кає: вібачти, куми, жи я вам перешкодив, бо ади і ви мали вохоту на ці бантині сьї стратити, бо цалу муніцію в руках тримаєти. А ви ж знаїти, жи у мени в стайни бантине з наплі та ше й червак поточев, тож я сьї бояв. жи би сі бантина ни вломила ек на ні сі страгю. А у вас куми бантини темрекові то й двох нас вітримают. А ска вам з того публіка, жи л ту сьї страчу ек і ви ни мете жити. От лізьти куми до мени на вишку та віпемо ше саморобу, жи моя єндза гля свого комісара від тої комунії зробила, а я вкрав, жиби перед смертев душу закропити.

Інд виліз я на вишку тай сьї чєстуємо саморобом а то цалий шкрііпус; а я й кау кумови: Скиньте куми того воловода з шиї, бо чєсто на мого пса Мурце подабаєти. А кум кає, жи не, от сьї впою тай пений сьї жите відбиру, тай ни памєтатиму, ек жив на свіна. Випили ми тоту флєшку а я лиш охоти набрав пити тай кау кумови: Вы куми сїгїт, али сьї ни спускайти ше, а я скочу до хати тай Палагнин самороб віпемо і їй збитки зробимо. А кум Єснопетий каут: Ну-ну ігїт, я вже почекаю; Інд я скочев до хати, узав гальон саморобу та назад до стайні, жиби кум ни передумали та сьї ни повісили. Маєти? питают кум.

А я му кау, маю али в'їзїт на долину, бо на вишках нивигїдно; Інц кум злїзли і ми сіли на мішках з січков тай пемо. І кум і каут: Куми Гриню, а я кау га? ци ви при воську були? Та ек жи ни був, коли штири роки пуциром при нашїм панї капїтанї Ерц-герц-перц фон Буда Пес служив а мїй тато під Сондовов Прусаків парив і фану від свого ригїменту за пазухом аж домів принїс, ек від Нїмців тікали. А ви куми при 33-їм львівськїм були, а типер тота батерне, тота бушевне, нам жінок повідбирала! А шоби наш найеснїшей цїсар сказав ек би нас типер побачив з мотузями в руках? То ни правда жи Австрїї нима, то Бнглїя войну прїграла та їм встїд сїи признати то в своїх гїзетах сїи фале, жи наш цїсар Францішок нїбїцек; то-то він ше здоровий. Вогорнївим з ним так, ек отут з вами! А кум ек ни схопит ми за пительки вобома руками, та ек ни потегни до себї, а так у вочї нїльно сїи дивлет: Куми, кае. ци ж ми ни прицегали на добрих воякїв? Бїгме куми прицегали, а али до чоґо ви? А кум на тото: Давайтї тотї бушївнї войну відамо! А я кау, бїгме даваймо, лиш ви куми мою Палагну бийтї, а я вашу, жиби покїм парїкань нам від нанїх бабїск ни було; їнц узели ми ворчєки тай лавшрїт дїрїкцїон народнїй гїм до дїрматичного товариства! А чуемо музика там рїжи, у вікнах сїи свїтит і видно ек та батерне гулькї справлєе. А ек прїйшли ми блищї, а я дивїю сїя а Бил мою Палагну вивїв на снїг сїи прохолодїтї, а вона їде, та ще пли-

чима му нагруді сьї спирає тай віспіває ті-тата, ті-тата! А я кау кумови гвер-гараве! Я Біла ворчиком чириз голову, а кум мою поплечох; Бил носом у спіг, а моя у крик, я на ганок та у двері стали в порозі тай кричемо: гіти марш до дому. а бабиска, до хати! А мій Семко до мени: тату, шо вам, а кум Єснопетий, дай Божи му здоровле та довгого віку. мого драба межжи очі, шо той сьї ногами вкрив. А я тогі ек ни згримаю: домів голото, бо усім вам тут амінь! та до тотих комісарів, а вони на задні двері а ми з кумом за ними; ото били, били! А ек того усьо сьї поростікало по прерві, ми стали сусідам у таліфон бити, жиби ловили та везали а ми приголомшеного Біла до стайні між худобу замкли; покім я ше ходив куму Єснопетиху вчети а кум мою челедь справив, а я його, а сусіди вчули тай собі духа набрали; А ек наші парубки побачили, жи на них цікає, запрегли коні і до ранку усі комісарі були половлені і повезані та палицманн їх до Гольштону покім забрали; а типер у нас ціхо: бабиска стали такі воблесні, шо ни встигни газда си замислити, а вже жінка їму й привосит, гіти теж слухнені стали, бо куждий газда тримає ворчека на кілку і шо до чого, зара гв-раус. Інд паневн газди, коли у вас ше комунія така, ек у нас на кольонії заведесі, відайги їм ліворуцію, ек ми з кумом Єснопетим зробили. На кім кінчу і поздоровлею усіх фармарів і фармарок з гіточками.

Гриньа Кручений.

Пояснення слів:

Прерва — прерія. Мус — рід оленя. Стешіне
ія. Варганізатор — організатор. Намастир —
вр. Маніпет — Вініпет, Комунія — ком.
іс — ціна. Папля — тополя.

"СІЧОВІ ВІСТІ"

Орган Січ. Організації Україн-
ців у Злуч. Державах
Америки.

Річна передплата \$3.00.

Адреса:

SITCHOVI VISTY
2152 W. CHICAGO AVENUE
CHICAGO, ILL., U. S. A.

Описи подорожей О. Назарука:

1. Листи зі Скандинавії (у львівському "Ділі").
2. Калейдоскоп з України ("Укр. Слово").
3. По наших Карпатах ("Діло").
4. З Угорщини ("Ілюстрована Україна").
5. До Бакоти. З подорожі до укр. Помпеїв (у "Стрільця").
6. З Данії (віденська "Воля").
7. З Латвії (віденська "Воля").
8. Листи з дороги ("Вістник Союзу визв. Укр.").
9. З подорожі до Канади (львівська "Свобода").
10. Образки з Канади (амер. "Свобода").
11. Святиня Mormonів, Львів, 1924. ("Літературно-Наук. Вістник").
12. В лісах Алберти і Скалистих Горах.
13. В найбільшій парку Скалистих Гір.
14. На Спокійнім Океані.

(Три останні печатані в "Січових Вістях" і окремими книжочками).